

Práce se zaměřila na generálního představeného křižovníků s červenou hvězdou v Praze, Františka Matouše Böhmba, rodáka z Lubence (1722–1750). Tento velmistr vstoupil do řádu za kultivovaného, právnicky vzdělaného velmistra Martina Konstantina Beinlicha, a kráčel posléze ve stopách, jaké již hluboce zanechal předtím Jiří Ignác Pospíchal, Obnovitel řádu v druhé polovině 17. století. Kultivovaný Böhmb se stal nejprve farářem v Karlových Varech, v roce 1720 ho povolal generál za převora do Prahy a po Beinlichově smrti byl jednomyslně zvolen velmistrem na svátek sv. Anežky, 2. března 1722. Práce sleduje zejména kulturní aktivity zmíněného preláta, jež byly zasazeny do „každodennosti“ konventu ad pedem pontis. Již Beinlich začínal vyjednávat o rozšíření řádu mimo hranice Českého království, ovšem až Böhmb tuto myšlenku dokončil, když v roce 1723 uvedl křižovníky do Prešpurku a za deset let do Vídně. V Prešpurku nechal zbudovat novou komendu s hospitém, ve Vídni též, ovšem již u nově zbudovaného prestižního kostela sv. Karla Boromejského. I na domácí půdě dal ve třicátých letech 18. století zbudovat chrám sv. Maří Magdalény v Karlových Varech. Kromě Kiliána Ignáce Dientzenhofera pracoval v jeho době pro řád Václav Vavřinec Reiner, jenž už počátkem dvacátých let vymaloval freskou kupoli Matheyova kostela sv. Františka u mostu a dodal i několik pláten do dalších řádových kostelů. Böhmb zadával nové stavby jak na vesnicích, tak ve městech, žil kulturním životem zemského preláta, a jak práce dosvědčuje, znal se téměř se všemi slavnými stavebníky vrcholného baroka. Pozoruhodnou kapitolou je jeho vztah k hudbě, jelikož za jeho generalátu se pěstovala v kostele sv. Františka nesmírně kvalitní hudba, včetně slavných oratorií i dalších produkcí. Práce je strukturována do kapitol i podkapitol, započala již 17. věkem, poněvadž bylo nutno uvést čtenáře do období velmistra Valdštejna, za něhož byl řád v roce 1675 povýšen do rytířského stavu, a bylo třeba nového reprezentačního úsilí. Generál se setkával jak s Karlem VI. s manželkou Alžbětou Kristýnou, tak i s Marií Terezií. Jeho mecenát se odvíjel i z tohoto přátelství k panovnickému dvoru, zejména ve

vztahu ke Karlskirche a Karlovým Varům. Epizodou je těsný vztah s litoměřickým biskupem Mořicem Saským, častým návštěvníkem konventu u mostu i jinde. Práce končí generálovým zlatým jubileem řádové profese v roce 1745. Celek uzavřela stavba kostela v Řevnicích, s jehož stavbou započal roku 1749, ovšem dokončil ji až nástupce Julius Waha. Böhmb zemřel 1. února 1750 a byl pohřben u Sv. Františka. Úkolem doktorské práce byla snaha uvést ve známost kdysi významnou osobnost pražského duchovního a kulturního života vrcholného baroka.